

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-1 У. 20851/19
23.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Јасмине Крстић и Бисерке Савић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, из ..., ..., ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Ниш, број 433-05-01366/2017-39 од 12.12.2019. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној 23.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Ниш, број 433-05-01366/2017-39 од 12.12.2019. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба пореског обвезника, овде тужиоца, поднета на решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијала Ниш, број 128-433-10-5337/2014 - Д5А05-5 од 13.03.2018. године. Наведеним првостепеним решењем, донетим у извршењу решења туженог органа, број 433-05-01366/2017-39 од 20.09.2017. године, ставом првим диспозитива, пореском обвезнику, овде тужиоцу, одређена је принудна наплата пореске обавезе из његове непокретности – Пословни простор, осам просторија пословних услуга, зграда број 1, улаз 14, поткровље прва етажа, број посебног дела ПП1, у улици ..., на катастарској парцели број ..., Катастарска општина ..., Лист непокретности ... код Службе за катастар непокретности Ниш, површине 281М2, ради

наплате дугованог пореза доспелог за плаћање по девет опомена, ближе наведеним у диспозитиву овог решења, за дуговани порез који није плаћен у законском року, са обрачунатом каматом до дана доношења овог решења и то врста јавног прихода-јединствени рачун пореза по одбитку-обједињена наплата, са рачуном јавног прихода, главним дугом, каматом у укупним износом пореског дуга, ближе наведеним диспозитивом овог решења, са укупним износом главног дуга од 24.417.314,45 динара, који са каматом износи 38.086.244,33 динара. Ставом другим диспозитива утврђено је да се целокупни порески дуг из колоне 5. увећава за 5%, што укупно износи 1.220.865,72 динара. Ставом трећим диспозитива наведено је да се принудна наплата пореске обавезе из наведене непокретности извршава пописом, установљавањем хипотеке и одређивањем почетне вредности и продајом непокретности од стране пореског органа. Ставом четвртим наведено је да су пореском обвезнику за доспеле а неплаћене пореске обавезе уручене опомене за плаћање са налогом да исте плати одмах, а најкасније у року од 5 дана од његовог пријема, што обвезник није учинио. Ставом петим диспозитива наведено је да дуг на уплатном рачуну јавних прихода 71111- порез на зараде и на уплатном рачуну јавних прихода 713421 – порез на пренос апсолутних права на непокретности, за који су издата опомена број 128-433-01-5321/2014-Д5А05 од 25.06.2014. године и опомена број 128-433-01-6116/2014-Д5А05 од 12.08.2014. године, а који је био предмет принудне наплате из непокретности, до доношења овог решења у поновном поступку, порески обвезник је измирио и исти није предмет наплате по овом решењу, сходно члану 77. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Ставом шестим наведено је да трошкови принудне наплате падају на терет пореског обвезника, а ставом седмим да жалба не одлаже извршење решења, с тим да ово решење постаје извршно даном достављања пореском обвезнику.

У тужби поднетој Управном суду 31.12.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, из свих законских разлога и то због битне повреде одредаба Закона о општем управном поступку, Закона о пореском поступку и пореској администрацији и Закона о управним споровима и због неправилног закључивања на основу уврђених чињеница. Истиче да тужени орган није оценио његове наводе из жалбе поднете на првостепено решење, којима је указивао да првостепени орган није навео законски основ за доношење ожалбеног решења, већ само процесни основ. Сматра да је пореска управа дужна да пореском обвезнику пошаље опомену о врсти и износу пореза, као и да му да могућност да расправи спорна питања у вези врсте и висине пореза, за шта сматра да у овом поступку није учињено. Наводи даље да сматра да су порески органи морали да пре доношења пореског решења пошаљу нову опомену за плаћање пореског дуга, сагласно одредби члана 71. ЗППА, и то из разлога што старе опомене у односу на ново стање, не садрже право стање дуга. Истиче да ожалбено решење не садржи основ пореског дуга сагласно Закону о пореском поступку и пореској администрацији, што је његов обавезни елемент, односно услов без кога се решење није могло донети. Указује да је тужени орган потврдио у побијаном акту незаконито понашање првостепеног органа у предметном поступку принуде наплате из непокретности, те из ових и разлога ближе наведених у тужби предлаже да суд поништи оспорено решење.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора, заједно са одговором на тужбу, у коме се наводи да је првостепени поступак правилно спроведен и да је оспорено решење правилно и на закону засновано. Наводи да су неосновани наводи тужбе да је тужени орган игнорисао наводе у жалби тужиоца да у преамбули ожалбеног решења није наведен законски основ, већ само процесни основ и да је то формални недостатак првостепеног решења, као и да првостепено решење није могло бити донето пре него се уручи нова опомена, из разлога што је тужени орган ценио ове наводе жалбе, а исти ни у

поступку по жалби није поднео доказе да је пре доношења ожалбеног решења дуговање измирио. Из ових и разлога ближе наведених у одговору на тужбу предложио је да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе и одговора на тужбу, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 3. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, број 80/02...и 108/13), прописано је, да ако овим законом није другачије прописано, порески поступак се спроводи по начелима и у складу са одредбама закона којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16 и 95/18-аутентично тумачење), прописано је, између осталог, да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог.

Одредбом члана 77. наведеног Закона о пореском поступку и пореској администрацији, прописано је да пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза, односно споредних пореских давања, доношењем решења о принудној наплати пореза ако порески обвезник није платио порез, односно споредно пореско давање у року из члана 71. став 1. овог закона (став 1.). У решењу из став 1. овог члана наводи се основ пореског дуга, његов преостали неплаћени износ из опомене из члана 71. овог закона достављене пореском обвезнику, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана доношења решења, а порески обвезник се обавештава о својим правима у поступку принудне наплате (став 2.)

Из разлога датих у образложењу ожалбеног решења, произилази да порески обвезник, овде тужилац, није платио порески дуг у целости у року из члана 71. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, те је на основу члана 77. и члана 92. став 1. тачка 6. истог Закона, првостепени орган отпочео поступак принудне наплате из непокретности доношењем решења, број 128-433-10-5337/2014-Д5А05 од 05.02.2015. године, које је по жалби тужиоца поништено од стране туженог органа, решењем број 500-433-10-00337/2015-И5001 од 10.03.2015. године, стим да из образложења, произилази да је првостепени орган у више наврата доносио првостепена решења, која су поништавана од стране туженог тако да је овде ожалбено решење донето у извршењу решења туженог, број 433-05-01366/2017-39 од 20.09.2017. године. Надаље, у образложењу ожалбеног решења првостепени орган наводи да је на недвосмислен начин утврђено да дуговани порез на рачуну 4848 - обједињена наплата пореза и доприноса, за који су издате опомене под редним бројем 1, 2, 3, 4, 6 и 11 порески обвезник није измирио до дана доношења овог решења, те да је сходно одредби члана 77. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији у диспозитиву исказан неплаћени износ дуга са обрачунатом каматом до дана доношења овог решења, а да је консолидовани упит стања за 2014, 2015, 2016,

2017. и 2018. годину, дат као прилог овог решења и чини његов саставни део. Првостепени орган након навођења детаљне хронологије овог поступка наводи да је у поступку доношења овог решења утврђено чињенично стање на основу веродостојне документације и евиденције филијале, те да је исто репрезентовано пореском обвезнику и омогућено му да се о истом изјасни, а да учествујући у поступку доношења овог решења, порески обвезник није истакао нове чињенице и приложио нове доказе који би били од утицаја на другачије решавање ове управне ствари, због чега је одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења. У поступку по жалби, оцењујући да наводи нису од утицаја на другачије одлучивање, тужени орган је нашао да ожалбено решење није донето на штету тужиоца, те да разлоге наведене у образложењу ожалбеног решења у потпуности прихвата, у смислу одредбе члана 170. став 2. Закона о општем управном поступку, због чега је применом члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

По налажењу Управног суда, за сада се не може прихватити као правилна оцена туженог органа да је првостепено решење о принудној наплати пореског дуга правилно и на закону засновано. Ово стога што је тим решењем одређена принудна наплата доспеле пореске обавезе са разлога што су обвезнику достављене опомене за плаћање обавезе са налогом да исте плати одмах, а најкасније у року од 5 дана од дана пријема опомена, а како порески обвезник није платио порески дуг у целости у року из члана 71. став 1, то је првостепени орган, на основу члана 77. и члана 92. став 1. тачка 6. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, отпочео поступак принудне наплате из непокретности. Међутим, орган занемарује обавезу да у решењу о принудној наплати пореске обавезе наведе правни основ настале обавезе, на шта је обавезан у складу са цитираном одредбом члана 77. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, на који недостатак је тужилац указивао жалбом, а које наводе понавља и у тужби. Наиме, у ожалбеном решењу није наведен основ пореског дуга, односно није наведен број и датум решења којима су тужиоцу утврђене пореске обавезе и њихова висина, које тужилац није платио, нити из истог произлази на основу чега је одређен датум када је утврђена пореска обавеза доспела за наплату. На основу наведеног Суд налази да је доношењем ожалбеног решења повређена одредба члана 77. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, на чију сходну примену упућује члан 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а на коју повреду тужени није указао првостепеном органу, на који начин је доношењем оспореног решења и сам повредио закон на штету тужиоца.

Због наведених разлога, налазећи да су оспореним решењем повређена правила поступка на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као диспозитиву пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедаба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 23.03.2023. године, II-1 У. 20851/19

Записничар
Јелена Стојановић,с.р.

Председник већа-судија
Ненад Стојановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ